

[Leif Hermann]

til bemærkningerne vedrørende SF's ændringsforslag, de er ikke af så central betydning som Socialdemokratiets.

Vi har fremsat disse ændringsforslag, fordi det er en uskik at færdiggøre et lovforslag med en så stor udgiftsramme og samtidig træffe en politisk beslutning om at lade kommunerne selv bære hele udgiften ved de kommunale gasværksgrundes rensning. Det er ikke heldigt, al den stund at argumentationen for beslutningen er grundlæggende forkert. For det første skete, der det, at man i nogle drøftelser med Miljøstyrelsen, Kommunernes Landsforening og Københavns Kommune nægtede, at den gældende lov faktisk omfattede kommunale gasværksgrunde. Herefter fik man indhentet et responsum, der klart viste, at i hvert fald de, der havde med den oprindelige lovs udformning at gøre, mente, at de var omfattede, og herefter blev det til et politisk problem.

Ved at gøre det til et politisk problem siger miljøministeren, at staten ikke vil bidrage til at støtte kommunerne ved oprensningen af de kommunale gasværksgrunde. Begrundelsen er, at her skal princippet om, at forureneren betaler, gælde på samme måde som for ejere af private forurenede industrigrunde. Det synspunkt kunne jo selvfølgelig have noget på sig, hvis man gennemførte det konsekvent i alle miljø-sammenhænge. Det gør ministeren og Folketingets flertal imidlertid ikke. Jeg minder om – vi har også fremført det i bemærkningerne til vort betækningsbidrag – at både ved NPO-foranstaltningerne og gennemførelsen af vandmiljøplanens landbrugsdel erkendte Folketinget, at der kunne være situationer, hvor en 100 pct.s overvæltning af udgifterne ville skabe betydelige vanskeligheder.

Miljøministeren ved udmærket, og det gør indenrigsministeren også, at såvel Kommunernes Landsforening som Københavns Kommune har fremført deres synspunkter både over for ministeren og over for Miljøudvalget i forbindelse med udvalgets behandling af lovforslaget. Og det er endnu ikke lykkedes at få en fornuftig forklaring på, hvorfor miljøministeren ikke vil lave en ordening med kommunerne – gerne en solidarisk ordening, som hr. Trøjborg nævnte – om en finansiering. Argumentet med, at de offentlige udgifter er høje nok – hvis ministeren ellers kunne finde på at fremføre sådan noget, det kan man jo frygte – er hul i hovedet,

al den stund de offentlige udgifter også er kommunale udgifter og det bliver kommunerne, der kommer til at afholde den fulde og endelige udgift ud fra princippet om, at forureneren betaler, sådan som lovforslaget ser ud lige nu.

Jeg har også hørt det synspunkt, at kommunerne ikke har fremført sagen som et problem i forbindelse med den generelle diskussion om det økonomiske forhold mellem staten og kommunerne. Man må nok spørge, hvor mange steder kommunerne skal fremlægge spørgsmålet. Hvor mange gange skal de fremføre det, før det siver ind hos regeringen, at der faktisk er tale om et alvorligt problem?

Jeg synes som sagt ikke, at vi kan være bekendt at afslutte behandlingen af dette lovforslag, som vi jo i øvrigt alle sammen er nogenlunde enige om, uden at der kommer en fornuftig afklaring på problemet, og uden at miljøministeren, når det nu ikke kunne ske i betænkningen, i det mindste kommer med en tilkendegivelse om en noget mindre stejl holdning end den, ministeren har lagt for dagen indtil nu.

Jeg skal afslutningsvis sige, at vi er tilfredse med, at ministeren erkender, at det er et samfundsmæssigt problem og dermed formentlig også en samfundsmæssig forpligtelse, når ejere af huse, som ligger på kemikaleaffaldsdepoter, opdager det og dermed kommer i en økonomisk klemme. Vi er tilfredse med ministerens bemærkninger vedrørende henvendelse til kreditforeningerne, som bliver bedt om at dæmpe tonen lidt ned over for de mennesker, som jo uægtelig er helt uden egen skyld i den ulykkelige situation, de er kommet i.

Men når ministeren siger, at det er et samfundsmæssigt problem, og at hun vil vende tilbage til udvalget efter at have undersøgt, hvilke løsningsmuligheder der findes, når en oprensning af grunden ikke er tilstrækkelig til at skabe, om jeg så må sige, normale forhold for hus-ejeren, forventer vi, at det sker hurtigt. De mennesker, der står i en sådan situation, har krav på, at vi meget hurtigt melder ud, hvilke indsatser man agter at komme med for at støtte dem i denne situation fra det offentlige side.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet var positivt indstillet over for dette lovforslag, idet vi erkender, at der er en fare for grundvandet. Vi erkender, at der er nogle problemer, som man må have hold på fra